

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka a JUDr. Jarmily Ďáskové, v právní věci žalobkyně **DEICHMANN-OBUV s.r.o.**, se sídlem Brno-Štýřice, Londýnské nám. 853/1, zastoupený Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem Praha 1, Malá Strana, Tyršův Dům, Újezd 450/40, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 14.2.2012, č.j. 103-2/2012-130100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného (dříve Celní ředitelství Olomouc) ze dne 14. 2. 2012, č. j. 103-2-2012-130100-21 bylo odvolacím orgánem změněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. rozhodnutí Celního úřadu Uherské Hradiště ze dne 6. 12. 2011, č. j. 6786-9/2011-136400-021 tak, že se slova DEICMANN – OBUV nahrazují slovy DEICHMAN – OBUV, ostatní části rozhodnutí Celního úřadu Uherského Hradiště zůstávají nezměněny.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto tak, že se žalobkyně dopustila jiného správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZOS) tím, že v provozovně ve Starém městě nabízela k prodeji výrobky porušující práva duševního vlastnictví k prostorové ochranné známce, registrované vlastníku CONVERSE Inc., One High Street, North Andover

USA u Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (dále jen OHIM) pod č. 007497373, přičemž se mělo jednat o výrobky uvedené v napadeném rozhodnutí. Za toto protiprávní jednání byla také žalobkyni uložena sankce – pokuta ve výši 2.000 Kč a bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Ve věci rozhodoval svým rozsudkem Krajský soud v Brně dne 30. 5. 2013, č. j. 31Af 106/2012 – 59 tak, že žaloba byla zamítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost žalobkyní, která se domáhala zrušení výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně, neboť tento rozsudek se žalobkyni jevil jako nezákonný a nezákonnost spatřovala v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Také se soud nezabýval klíčovou otázkou zaměnitelnosti zadržené obuvi s výrobky společnosti Converse. Pouze krajský soud odkázal na závěry celních orgánů.

Dále měla za to, že celkové provedení obuvi tak, jak je obsaženo ve vyjádření pana B. a její následné zaměnitelnosti je pro posouzení věci nepřijatelné. Celkové provedení není chráněno ochrannou známkou a zejména se jedná o zcela standardní provedení tzv. „tenisek“, které vyrábí řada výrobců. Originalitu zajištěné obuvi dodávají prvky jako vyobrazení populárních motivů „Hello Kitty“, „Spiderman“ či „Hannah Montana“ a tudíž tyto motivy vyvrací závěry celních orgánů o údajné celkové podobnosti zajištění obuvi s výrobky společnosti Converse.

Dle žalobkyně je nepravděpodobné, že by běžný spotřebitel posoudil předmětnou obuv jako výrobek společnosti Converse výhradně podle vzorků podešve. Na zajištěné obuvi ani na jejím obalu není nikde vyobrazen žádný symbol společnosti Converse (typická pěticipá hvězda, nápis „All Star“ či samotný název „CONVERSE“, a to jak přímo na podrážce, tak zejména na svršku obuvi, což je dle názoru žalobkyně hlavním poznávacím znakem výrobku společnosti Converse. Obdobný vzor podrážky nemůže vyvolat u spotřebitele asociaci s výrobky společnosti Converse.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9As 69/2013-41 rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil, neboť odůvodnění tohoto rozsudku se NSS jeví jako nedostatečné, neboť z něho není seznatelné, na základě jakých kritérií považoval obuv stěžovatelky za zaměnitelnou s výrobky společnosti Converse, jež jsou chráněny zapsanou ochrannou známkou. Tato otázka je přitom pro řádné vypořádání žalobních námitek zcela klíčová. Je-li posuzované zboží zaměnitelné s označením chráněným zapsanou ochrannou známkou, pak je možné hovořit o porušení některých práv duševního vlastnictví a poté následně o porušení zákazu užívání klamavé obchodní praktiky ve smyslu § 5 odst. 2 ve spojení s § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Ke kritériím, která je nutno zkoumat při posuzování zaměnitelnosti nabízeného zboží se zbožím, resp. označením chráněným zapsanou ochrannou známkou, se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9As 49/2013 – 44. Zavázal Krajský soud, aby v dalším řízení se soud vypořádal s otázkou zaměnitelnosti nabízeného zboží se zbožím, které je chráněno zapsanou ochrannou známkou. Následně

se vypořádá se všemi námitkami uplatněnými v žalobě a své závěry přezkoumatelně odůvodní.

Jak už je výše uvedeno, předmětem sporu před Krajským soudem byla otázka, zda zajištěná obuv porušuje práva k prostorové ochranné známce společnosti Converse a tudíž tak porušuje práva duševního vlastnictví. Výrobek nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou.

Jak už bylo uvedeno v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. května 2013, Celní úřad Uherské Hradiště provedl dne 7. 2. 2011 v prodejně obuvi provozované žalobkyně na adrese Východní 2131, Staré Město kontrolu dodržování zákona o ochraně spotřebitele, k jejímuž provedení byl oprávněn podle ust. § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele. Kontrola byla zaměřena na dodržování resp. nedodržování obchodních praktik. O kontrole byl sepsán protokol, kde bylo zjištěno, že žalobkyně nabízí k prodeji zboží, které svým provedením a označením budilo podezření, že se jedná o zboží porušující práva společnosti Converse Inc., One High Street, North Andover MA01845, USA k prostorové ochranné známce č. 007497373. Konkrétně se jednalo o 41 párů obuvi, jejíž popis uvedl Celní úřad ve výrokové části rozhodnutí I. stupně. Proto toto zboží bylo zadrženo a uskladněno ve skladu Celního úřadu.

Celní úřad za protiprávní chování ve formě správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele uložil žalobkyni v souladu s § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele sankci pokuty ve výši 2.000 Kč a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu v souladu s ust. § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

V předchozím zrušeném rozsudku krajský soud zrekapituloval předchozí rozhodnutí správních orgánů a po vymezení žalobních bodů a vyjádření žalovaného shrnul ze správního spisu informace podstatné pro posouzení věci. S ohledem na příslušnou právní úpravu a zjištěný skutkový stav přisvědčil žalovanému, že žalobkyně skladovala a nabízela k prodeji výrobky porušující práva duševního vlastnictví, a to k prostorové ochranné známce společnosti Converse. Dále bylo u vlastníka ochranné známky ověřeno, že předmětné výrobky byly vyrobeny bez licenční smlouvy tzn. že se nejedná o originální výrobky společnosti Converse.

Předmětem sporu je otázka zaměnitelnosti zajištěných (nabízených) výrobků žalobkyni (kotníčková šněrovací obuv) s prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse, a to zejména s ohledem na téměř identické provedení podrážky (podešve, která je předmětem ochranné známky. Pro posouzení této otázky vyšel soud z komunitární úpravy známkového práva a z relevantní judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen Soudní dvůr). Dovodil, že při posouzení zaměnitelnosti a tedy jistého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou a konkrétním jiným obdobným označením je nutné vycházet z toho, že zde existuje mezi takovým označením a ochrannou známkou nebezpečí záměny, včetně pravděpodobnosti asociace mezi tímto provedením a ochrannou známkou. Posuzování

zaměnitelnosti je pak specifickým procesem, který probíhá individuálně pro každou ochrannou známku a podobné označení nebo provedení.

Krajský soud se ztotožnil se závěry Celních orgánů, že podrážka zajištěné obuvi je svým provedením téměř shodná s předmětnou ochrannou známkou a obuv je svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti Converse. Poukázal rovněž na vrchní část obuvi, jejíž použití není samo o sobě nijak omezeno, avšak ve spojení s podrážkou zaměnitelnou s předmětnou ochrannou známkou může být zajištěná obuv spojována s výrobky společnosti Converse. Při tvoření úsudku o zaměnitelnosti bylo pro krajský soud zásadní i to, že porovnávané výrobky patří do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a proto mohou být z toho důvodu považovány spotřebitelem za zboží pocházející z téhož zdroje.

Krajský soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že nezaměnitelnosti obuvi zaručovalo vyobrazení populárních motivů „Hello Kitty“ či „Hannah Montana“, „Spider-man“. Vyobrazení dalšího prvku neznamena, že by předmětná obuv přestala porušovat práva z ochranné známky. Rovněž se neztotožnil s žalobní námitkou, že tvar podrážky není poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů, ale že jím je pěticipá hvězda, nápis „All Star“ či „Converse“. Má za to, že z reklamy a nabídky společnosti Converse je obecně známo, že vzor podrážky je zcela rovnocenně vyobrazován a prezentován, proto se neztotožňuje s tvrzením, že by vzhled podrážky nebyl pro spotřebitele žádným poznávacím znakem. Při posuzování zaměnitelnosti je nutno přihlížet k možnosti omylu průměrně informovaného spotřebitele při obyčejné pozornosti. Průměrný spotřebitel hodnotí výrobek v krátkém časovém úseku, a to jako celek. Dále soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyně prodává i obuv společnosti Converse. Posuzování zaměnitelnosti shledal za otázku právní a nikoliv skutkovou. Zaměnitelnost se proto nedokazuje.

Jako nedůvodnou též krajský soud shledal žalobní námitku žalobkyně, že pojednání žalovaného o historii a současnosti společnosti Converse vzbuzuje obavu z nestranného poměru žalovaného k této společnosti. K námitce žalobkyně o vedení dvou řízení o výmazu předmětné známky uvedl, že ke dni rozhodování žalovaného byla ochranná známka řádně zapsaná.

Dále je nutno odkázat na odborné vyjádření ze dne 16. 2. 2011, kterým bylo zjištěno, že zadržené zboží je neoprávněně označeno ochrannými známkami společnosti Converse Inc.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že správní orgány ve správním řízení dospěly ke správnímu závěru, že žalobkyně se dopustila klamavé obchodní praxe dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Klamavá praxe je zároveň praktikou nekalou, která je dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele zakázána. Porušením zákazu používání nekalých obchodních praktik žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, za který jí byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč oprávněně.

Předmětem sporu k projednávané věci je otázka, zda zajištěná obuv porušuje práva k prostorové ochranné známce společnosti Converse a tudíž tak porušuje práva duševního vlastnictví. Výrobkem nebo zbožím porušující některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou. Kritéria zaměnitelnosti judikoval NSS ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9As 49/2013 – 44, kdy při posouzení zaměnitelnosti je třeba vyjít z komunitární úpravy známkového práva a s tím související judikatury Soudního dvora. K harmonizaci národních právních předpisů byla vydána První směrnice Rady č. 89/104/EHS ze dne 21. 12. 1988, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách. Ta však byla nahrazena Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2008/95/ES ze dne 22. 10. 2008, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále jen „Směrnice 2008/95/ES“). Tato směrnice mimo jiné vymezila, že ochrana by se měla vztahovat rovněž na případy podobnosti mezi známkou a označením a mezi výrobky nebo službami. Je nezbytné vykládat pojem podobnosti v souvislosti s nebezpečím záměny. Nebezpečí záměny, jehož posouzení závisí na mnoha faktorech a zejména na povědomí o ochranné známce na trhu, na asociaci, která může vzniknout mezi užívaným označením a zapsanou známkou, na stupni podobnosti mezi ochrannou známkou a označením ...“. Práva z ochranné známky jsou vymezena v čl. 5 směrnice 2008/95/ES, který stanoví, že „ze zapsané ochranné známky vyplývají pro jejího majitele výlučná práva. Majitel je oprávněn zakázat všem třetím osobám, které nemají jeho souhlas, aby v obchodním styku užívali označení, u něhož z důvodu jeho totožnosti nebo podobnosti s ochrannou známkou a totožnosti či podobnosti výrobků nebo služeb označovaných ochrannou známkou a označením existuje nebezpečí záměny u veřejnosti, včetně nebezpečí asociace označení s ochrannou známkou“. Z této úpravy prakticky vyšel i český zákon o ochranných známkách, který čl. 5 citované směrnice transponoval do § 8 odst. 5.

Při výkladu vnitrostátního práva přijatého za účelem provádění směrnice, je vnitrostátní soud povinen vykládat a uplatňovat vnitrostátní právo dle smyslu a účelu výše citované směrnice, aby bylo dosaženo výsledku uvedeného v této směrnici za předpokladu, že takový výklad vnitrostátní předpis umožňuje. Směrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředku se ponechává vnitrostátním orgánům.

K pojmu zaměnitelnosti se vyjádřil Soudní dvůr, který nadefinoval relativně objektivní kritéria, která je povinen aplikující orgán při jejím posuzování uplatnit. Z rozsudku ze dne 10. 4. 2008 sp. zn. C-102/08 ve věci adidas AG a adidas Benelux BVv. Marca Mode CV a další vyplývá, že posouzení nebezpečí záměny nezávisí pouze na stupni podobnosti mezi ochrannou známkou a označením, ale rovněž na tom, jak snadno může vzniknout asociace mezi označením a dotčenou ochrannou známkou, zejména s ohledem na povědomí o ochranné známce na trhu. Čím více je totiž ochranná známka známá, tím vyšší bude počet hospodářských subjektů, které budou chtít užívat podobná označení. Přítomnost velkého počtu výrobků nesoucích podobná označení na trhu by mohla porušit práva z ochranné známky, neboť by mohla snížit rozlišovací způsobilost ochranné známky a ohrozit její základní funkci, kterou je zaručit spotřebitelům původ dotčených výrobků. Soudní dvůr EU též vyslovil, že pravděpodobnost záměny je třeba posuzovat globálně, s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu, přičemž toto globální zhodnocení zejména vizuální či významové musí vycházet z celkového dojmu, kterým známky působí a je nutné vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky.

Při posuzování všech relevantních faktorů zaměnitelnosti je třeba vycházet z pohledu průměrného spotřebitele (zákazníka) a rozhodující je celkový dojem, který průměrnému spotřebiteli utkví v paměti, což je většinou určitá dominující část označení, nikoliv jeho jednotlivé detaily. Hledisko průměrného spotřebitele z doktrinního i judikaturního pohledu vychází z toho, že jde o spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Od průměrného spotřebitele je tedy třeba požadovat určitý stupeň pozornosti a tím lze od něho očekávat, že náležitě přihlédne k podstatným rozdílům mezi značkami, označením výrobků apod.

Vychází se z celkového dojmu, kterým posuzované označení především vizuálně působí na průměrného spotřebitele. K tomu je nutno zdůraznit, že důležitou podmínkou pro správné vymezení průměrného spotřebitele je jeho zařazení do konkrétní cílové skupiny. Správné vymezení cílové skupiny hraje důležitou roli v následném posouzení nároků kladených na takto vymezeného průměrného spotřebitele. Až souhrn vlastností cílové skupiny spotřebitelů může vést k vytvoření obrazu jejího průměrného zástupce. Dopad posuzované praktiky pak bude určován právě vůči tomuto průměrnému zástupci cílové skupiny.

Pohledem průměrného spotřebitele je výklad pojmu zaměnitelnost, shodnost či podobnost, a tedy podřazení skutkového stavu těmto pojmům, otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoli otázkou skutkovou. Znaleckého dokazování k takovému zjištění použít nelze (srov. rozsudek NS ČR ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 23Cdo 971/2011).

Námitka žalobkyně, že celkové provedení obuvi není chráněno ochrannou známkou a proto nemůže být pro posouzení věci relevantní není důvodná. I když je chráněn ochrannou známkou pouze tvar podešve, tak z hlediska průměrného spotřebitele může právě celkové provedení žalobkyní nabízené obuvi vyvolat na trhu kotníčkové šněrovací obuvi (popř. na trhu obuvi s označením tenisky) asociaci s výrobky společnosti Converse. Vizuální podobnost, která hraje při hodnocení zaměnitelnosti zásadní roli, je markantní. Celkový dojem ve spojení s použitím prakticky shodného tvaru a struktury podešve s výrobky chráněnými předmětnou ochrannou známkou, přispívá k závěru o asociaci popř. možné záměně zajištěné obuvi s výrobky společnosti Converse. Závěr o zaměnitelnosti výrobku podporuje i povědomí spotřebitelů o působení společnosti Converse na trhu s kotníčkovou obuví určenou pro volný čas, což je jistě nezbytný faktor, který je nutný při posuzování zaměnitelnosti vzít v úvahu.

Jak uvedl NSS z hlediska právního rámce je podstatná možná, nikoliv faktická zaměnitelnost zboží. Okolnost, zda k záměně skutečně dochází, proto není podstatná. Nebezpečí záměny pro spotřebitele znamená, že na základě celkového dojmu nabízené obuvi může očekávat stejné vlastnosti podešve jako u výrobků společnosti Converse, která si je právě kvůli záruce kvality a originality nechala chránit ochrannou známkou. Nabízením zajištěné obuvi by mohlo dojít k oslabení hlavní funkce ochranné známky v podmínkách tržního hospodářství, jejímž účelem je chránit soutěžní pozici jednoho podnikatele proti druhému a samozřejmě pomocí ochranné známky upoutat pozornost spotřebitelů na své výrobky.

Tvrzení žalobkyně, že originalitu a nezaměnitelnost dodávají zajištěné obuvi prvky populárních motivů „Hello Kitty“ či „Hannah Montana“ je třeba odmítnout. Výrobci kotníčkové obuvi včetně společnosti Converse používají různé vyobrazení populárních motivů na své obuvi (srov. např. řadu Chuck Taylor DC Comics). Z hlediska nebezpečí záměny za výrobku chráněné ochrannou známkou tyto motivy nehrají sami o sobě žádnou roli.

Také nelze přisvědčit námitce, že tvar podrážky není poznávacím znakem pro spotřebitele, ale jsou jimi další charakteristické znaky společnosti Converse, kdy tvar a vzor podrážky bývá prezentován v nabídce výrobků této společnosti zcela rovnocenně jako ostatní charakteristické prvky a proto je třeba odmítnout tvrzení žalobkyně, že tento vzor není pro spotřebitele žádným poznávacím znakem. Je třeba dodat, že pěticípá hvězda či samotný nápis „CONVERSE“ jistě patří k charakteristickým znakům této společnosti, avšak tyto symboly nejsou přítomny na všech typech obuvi, kdežto typický vzor podrážky chráněný ochrannou známkou je naopak přítomen na každém typu obuvi.

Je rovněž třeba odmítnout námitku spočívající v tvrzení, že vyrábí-li takovou podešev i další výrobci, tak se provedení podrážky těžko mohlo stát typickým a určujícím marketem obuvi pouze společnosti Converse. Je nutno konstatovat, že podrážky jiných výrobců jsou sice taky pryžové, avšak jejich grafické zpracování je odlišné od ochranné známky. Především jsou používány různé geometrické tvary (vlnky, kolečka, čtverečky). Pro posouzení věci ale není rozhodné, jaké podrážky vyráběli konkurenti žalobkyně či společnosti Converse. Stěžejní je ta skutečnost, že tvar a struktura podrážky výrobků společnosti Converse je v současnosti chráněn ochrannou známkou. V souladu se zákonnou úpravou žalobkyně neměla bez souhlasu vlastníka ochranné známky právo užít označení zaměnitelné s výrobky společnosti Converse.

Tenisky a kotníčkové šněrovací boty se obecně těší velké oblibě mezi mladou generací a je nepopíratelné, že tyto výrobky společnosti Converse jednoznačně patří k vysoce populární značce, a to zejména mezi mladými lidmi a nejen na tuzemském trhu. Charakteristická podrážka společnosti Converse nepochybně patří vedle jiných prvků mezi poznávací znaky této obuvi. Úvaha žalovaného je v tomto směru zcela opodstatněná. Není naopak žádný racionální důvod, pro který by měl zájemce o tuto obuv tento prvek při výběru obuvi potlačit či opomenout.

K námitce, že nebyl naplněn předpoklad nekalosti spočívající v tom, že dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li způsobila podstatně ovlivnit rozhodnutí spotřebitele tak, že může učinit rozhodnutí, které by jinak neučinil, soud uvádí, že klamavé obchodní praktiky jsou zakázány, pokud s ohledem na jejich charakteristické rysy a věcné souvislosti vedou nebo pomohou vést k tomu, že průměrný spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil. Soud dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel na trhu kotníčkové obuvi může zajištěnou obuv žalobkyně zaměnit s výrobky společnosti Converse.

Závěrem soud ještě uvádí, že při určení, zda je vzorem podešve možné považovat za „označení“ je třeba vyjít primárně z § 1 zákona o ochranných známkách, který vymezuje, že ochrannou známkou může být za podmínek stanovených zákonem o ochranných známkách

jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobků nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby, což zcela jistě vzorek podešve splňuje. Jinak by nebyl chráněn předmětnou ochrannou známkou. Navíc samotné ustanovení § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele na úpravu zákona o ochranných známkách odkazuje. Výklad žalobkyně, že citované ustanovení zákona o ochraně spotřebitelem má na mysli pouze zejména loga, nápisy, apod. je pro účely ochrany práv z duševního vlastnictví zcela nepřijatelný.

S ohledem na výše uvedené dospěl Krajský soud v Brně k závěru, že žaloba není důvodná a proto jí podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů dále jen s.ř.s. zamítl. Vycházel přitom z právního názoru NSS vysloveného ve zrušujícím rozsudku ze dne 27. 2. 2014 č. j. 9As 69/2013-41, kterým je soud nižšího stupně vázán.

Žalobkyně neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 26. března 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová